

gjeringen og da særlig Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet paalægger saavel de geistlige Embedsmænd som Bestyrerne af Kirkerne dersteds snarest mulig at affatte Opkrævningslister og at fremlægge dem til Østersyn, hvorefter der saa iøvrigt vil være at bruge den Fremgangsmaade, som er foreffreven i Loven af 23de Januar 1862. — Jeg skal foreløbig indskrænke mig til disse Bemærkninger, idet jeg skal afvente, om der i Løbet af Discussionen, maatte blive givet mig Anledning til at udtale mig nærmere om Sagen.

Rør: Skjønt den Omstændighed, at det foreliggende Lovforslag angaaer et mindre territorialt Omraade, ganske vist ikke har fristet Udvalget og ikke vil friste noget æret Medlem til at stænke denne Sag ringere Opmærksomhed eller en mindre omhyggelig Overveielse, end om den vedrørte et større Omraade eller endoglaa angif hele Landet, troer jeg dog, at det maa være mig tilladt at indlede mine Bemærkninger med at fremhæve Bigtigheden af, at ethvert Skridt, der skeer paa den Bane, som er bleven nødvendiggjort ved Incorporationen fra 1864, bør skee med den største Forsigtighed og efter den nøieste Overveielse, og det ydermere af den Grund, at, saalænge som Udtalelserne fra Thronen lyde saaledes, som de endnu senest have lydt, maa man have Diet sættet paa, at det er af allerstørste Betydning ved de incorporerede Arbeider ikke at skabe noget som helst uheldigt Præcedens. De Banffeligheder, der møde under det Arbeide, hvorved Incorporationen gennemføres, ere vistnok paa ethvert Skridt sølte af Regjeringen, og de have staaet klart for det ærede Udvalg og ikke mindre for mig. Vrede Medlemmer føres her ind i de meest forvildede Forhold, som tidligere have bestaaet mellem enkelte Dele af det danske Monarchi, nemlig Blandingsforholdene mellem Kongeaa og Hvideaa, der have lidt af en Forvirring og Sammenblanding af den alleruheldigste Beskaffenhed. Uagtet jeg fuldt vel føler disse Banffeligheder, troer jeg dog saa meget mindre at burde holde mig tilbage fra at udtale mig om denne Sag, som jeg efter den modneste Overveielse og den omhyggeligste Under-

søgelse, saa vidt den har været mig mulig uden fuldstændige Acter, har vundet den Overbevisning at burde fraraade det høie Thing at vedtage de af det ærede Udvalg stillede Vædringsforslag eller ialfald det under Nr. 2 stillede Forslag, hvoraf, som den ærede Vædrer allerede har bemærket, Forslaget under Nr. 3 er afhængigt. Jeg skal tillade mig først at dvæle ved det under Nr. 2 stillede Forslag, som jo er det væsentligste. Det vil sees, at Forffjellen mellem Lovforslagets Bestemmelse og den Bestemmelse, Udvalget har foreslaaet i dette Vædringsforslag, bestaaer deri, at Regjeringen holder paa en ubetinget Gjennemførelse af den kongerigffe Tiendelovgivning, der, som det ikke vil være undgaaet ærede Medlemmers Opmærksomhed, allerede er indført i de paagjældende Districter ved Incorporationsloven af 16de Februar 1866, hvorimod Udvalget vil gjøre Hensynet til en tidligere bestaaende Tilstand eller til tidligere anvendte Regler gjældende, saaledes at det foreslaaer en Afvigelse fra den kongerigffe Tiendelovgivning. Jeg stiller mig her ubetinget paa det Standpunkt, som Regjeringen har indtaget overfor dette Spørgsmaal. Det vil sees saavel af Regjeringens Motiver 3de Stykke, som af Udvalgets Betænkning 4de Stykke, at begge Parter, baade den høitæredede Regjering og det ærede Udvalg, gaar ud fra, at det før den Dag, Incorporationsloven af 16de Februar 1866 traadte i Kraft, har været gjældende Regel, at de paagjældende Beboere, altsaa, som jeg antager, saavel Tiendeydere som Tiendetager kunde fordræ Tienden, som hidtil havde været ydet i Kærven, forandret til et fast aarligt Væderlag i Korn eller Penge efter en Gjennemsnitsberegning af de sidst forløbne 10 Aar. Herfra gaar altsaa begge ud. Regjeringen siger nu, at denne Regel er bortfalden ved Incorporationsloven, medens Udvalget siger: Vi ville gjenopvække denne Bestemmelse. Jeg skal gaar ud fra den Forudsætning, at det har været Ret overalt i de Districter, hvorum vi tale, at begge Parter, saavel Tiendeyder som Tiendetager til en hvilken som helst Tid have kunnet forlange Tiendevæderlaget bestemt efter de sidste 10 Aar. Jeg skal ikke yttre nogen Tvivl om, at